

Veljeni tiesi kaatuvansa talvi- sodassa

Korporaali Eino Erik Teini kaatui Viipurin lähellä 9. 3. 1940

HILJA KORPIOKSA

Rakkaan omaisen menetyks on aina ankara isku jälkeensä jääneille. Joskus tuon iskun muisto seuraa ihmistä läpi elämän.

JÄLLEEN olen palannut auttomatkalta Yläneen sankarihaudalta kotiini Turkuun. Olen ehtinyt tehdä tuon matkan jo satoja kertoja ja aina olen palannut yhtä kirvelevin sydämin.

Yläneeltä lähdit sinäkin, pienviljelijäveljeni, kutsun saatua syksyllä 1939 tänne Turkuun. Koululle teidät majoitettiin odotamaan siirtoa "sinne jonnekkin."

Toista viikkoa tämä odotus kesti. Joka ilta kävit luonani ja kaipaist perhettäsi suunnattomasti.

Vuokraisäntäni oli invaliidi ja hänellä oli pieni henkilöauto. Niinpä hän lupasi kuljettamaan sinut

kotona sunnuntaina, mikäli saat kotiloman ja hän jostakin bensiniä.

Teitä oli kolme miestä Yläneeltä, jotka saitte muutaman tunnin loman, järjestitte bensinin ja hän kuljetti teidät vielä keran kotiin.

Hän palasi siltä matkalta hyvin järkyttyneenä. Koko ajan pienet tyttösi olivat riippuneet vaatteissasi kiinni, ettet enää pääsisi jättämään heitä. Ennen lähtöäsi hyvästitit hevosen, silittit lehmien selkää, taputtelit vasikkaa ja vilkuitit kanoille jutellen:

— Koettakaa pärjätä vaikka uusi navetto jalkien nyten kesken teon...

Sitten hyvästitit vaimosi, syleilit jokaista pientä tyttöäsi ja kyynelneulat valuivat poskiltasi kun jouduit irrottamaan heidän käntensä vaatteistasi saadaksesi auton oven kiinni.

— Tuntuu ihan siltä etten määhän kulje tätä tietä koskaan enää, sanoit kun käännyt pois kotitietä.

— Uskoks sää sodan syttyvän? kysyi vuokraisäntäni.

— Kyllä mailma on nin seka-

sin, ettei mekän tästä muuton selvitä, sanoit ja jatkoit: — Ei meillä joitten elämä siälä päättyy sitten enää hättää ole, mutta nämä jotka tänne jää on kovilla pitkän aikaa...

Viikolla lähditte kohti tunteimatonta.

VELI PALASI

Seuraavan kerran näin sinut sunnuntaina maaliskuun 14. päivänä vuonna 1940. Lepäsit kranaatin runtelemana Yläneen ruumishuoneella. Arkussasi oli teksti: Ei saa avata.

Toivo-veljemme mietti hetken ja sanoi hiljaa:

— Ei siellä mittään sen pahempaa voi olla ko mitä on tulla jo nähtyä...

Avasimme arkun. Niin paljon kasvoistasi näkyi siteiden lomasta, että isämme, siskomme, Toivo-veli ja minä voimme tuntea sinut. Sairasta äitiämme emme laskeneet paikalle eikä Arvo-veljemme ehtinyt saada lomaa.

Neljä aseveljeäsi laskettiin silloin kanssasi samaan hautaan ja yksi siunattiin pois olevana. Kranaattiko oli tullut hyvin lähelle?

Seurakunnan pastorin viedesä viestiä kuolestasi kotiisi lepäsi vaimosi vuoteessa vastasyntynyt poikasi vierellä. Neljä pientä tyttöäsi leikki samassa huoneessa, vanhin vasta kuusi-vuotias. Siinä he olivat: taakankantajat, jälleenrakentajat.

Tämän kaiken sinä aavistit jo lähtiessäsi. Rintamalta kirjoitit paikalliselle lotta-yhdistykselle pyytään heitä mahdollisuuksien mukaan keventämään vaimosi kuormaa ja auttamaan pieniä orpojasi elämänsä alussa. Hyvästitit kirjeellä pienet lapsesi. Jäljennän sen tähän pilkkuakaan muuttamatta.

VIIMEINEN KIRJE LAPSIKSI

Pikkujouluna 3.12.1939
Rakkaat pienokaiseni!
Viettäessäni pikkujoulua rin-

tamalla istun majoituspaikan lattialla nojaten pakkaukseeni, en voi olla kirjoittamatta lapsilleni muutama sana, lapsille muistoksi isästä, joka teitä rakastaa eniten maailmassa, toivossa, että tämä vaatimaton lappu säilyy teidän elämässänne pitkälle ajalle tulevaisuuteen muistuttamaan teille teidän tulevaisuudestanne huolestunutta Einoa, kuten teillä aina oli tapana iloisella lapsen äänellä sanoa, jonka minun sydämeni suustanne rakkaudella vastaanotti.

Viettäessäni tulevaisuudessa pikkujoulua ottakaa esiin tämä isänne kirjoittama kirje, mikäli tämä säilyy, sillä toivon tämän ainaisesti toivottavan iloista pikkujoulua ja siinä tapauksessa myöskin varsinaista vapahtajamme syntymäjuhlaa eli joulua, jos en enää ole tilaisuudessa sitä varten erikseen kirjoittama lähettämään. Kirjeeni tarkoitus on ohjailta teitä elämäne aikana ottamaan Isän Jumalan tahto oman tahtonne edelle, ja sen tähden on teidän otettava Äitinne kuin myös muiden opettajienne uskonnollisista opetuksista erikseen tarkka vaari ja aina kääntymään rukouksissa Jumalan puoleen ja kiittää aina häntä hänen hyvistä töistään. Sillä Jumalan turvaten ja häneen uskoen ja häntä aina kiittäen tullette parhaiten menestymään maailmassa.

Siinä toivossa, että rakkaat lapseni ottaisitte tämän opiksenne, pyydän teitä liittämään rukouksenne sanat: "Herra sinun rauhasi anna mulle elon kohtalot kirkkain, en pyydä mä toista tietä, si-

nun tahtosi tietä vain." Nämä sanat ovat ainoat jotka vähäkään minua täällä rauhoittavat, kun saan uskoa lapseni, että teidän tulevaisuutenne suhteen tapahtuu Herran tahto. Se persoonallinen muisto, joka teille isästä jää, on teidän ikänne nähden heikko, ja sen tähden olen Äidin pyytänyt viimeisenä toivomukseni teille selostamaan kaiken niinkuin hänen asian todella tuntee. Isänne on

ollut toisinaan ehkä liiankin kova, ei silti, että tämä asia koskaan minua painaisi, sillä rakkauteni teihin ja teidän tulevaisuutenne turvaaminen on aina ollut sydämeni kallein asia ja sen tähden on teidän puolestanne sydämeni levoton.

Tämä jää olosuhteiden pakosta vähän vajaavaksi ja sen tähden kirjoitan tähän toivomuksen, että te lapseni aina ilomielin muistatte teille niin rakasta isää, jonka kanssa te aina niin mielellänne olitte, ja kun kävin lomalla, ette hetkeksikään olisi housun puntistani hellittäneet ja raskaasti koski sydämeeni, kun täytyi teidän hennoiset sormenne käsilläni irroittaa.

Teille lapseni kirjoittamani kirjeet pyydän Annikin jäljentämään Kyllikille, Tuulikille ja Orvokille ja sillekkin lapselleni joka vielä Or-

vokin jälkeen syntyvä on, ja jos se on poika olkoon hänen nimensä Eino Erik, joka rakkaana veljennänne teille rakkaan isänne nimeä muistuttaa, joka luonanne ollessa oli teille hyvin rakas.

Ikävä minun on teidät tänne maailmaan orvoiksi jättää, mutta tämä tilanne on nykyisin vakava, ja maamme on siksi pieni, että sen puolesta on jokaisen kykenevän miehen ja naisen seisottava. Sitä toivon teille lapseni, että ette elämässänne puuttuisi puolueisiin, enempää kuin isänmekään on koskaan puuttunut, sillä puolue henki on riittävä ja riittävänsä tähden olemme mekin näin ikävällä tavalla toisistamme erotetut. Alan lopettaa ja sydämessäni on vielä puhdas usko Jumalan rajattomaan voimaan, että niin toivottomalta kuin nyt näyttääkin, vielä hänen apunsa voi tämän tilanteen pelastaa ja jos hän sen hyväksi näkee, että minä luonanne kerran viellä saan onnellisena ääntänne kuunnella ja teidät hehkuvaa rintaani vasten painaa, ja siinä tapauksessa tämä kirje olisikin tarpeeton. Vaan jos kuitenkin näin on määrätty, että meidän nyt erota täytyy, jätän teidät hellästi näin hyvästi, surut sydämeeni painaen,

uskossa, että Jumala teistä ja teidän tulevaisuudestanne huolen pitää ja sen tähden käyn levolle koska toiset jo nukkuvat. Ne sanat jotka tästä voitte opetuksen sanoiksi ottaa, toivon teidän rakkaat lapseni elämänne kirjaan muistiin kirjoittamaan, että saisitte sieltä elämänne taipaleelle avuksenne ottaa.

En pelkää kuolemaa joka edessäni häämöttää, tällä kerralla, sillä jouhun Sankari on syntyni sovitannut ja sen tähden aina kun tämä kirje teille iloista joulua toivottaa muistakaa, että kerran luona Herran tavataan.

Rakas isänne teitä tervehtii.

Säilytä Aili tämä kirje lapsille.

Eino

Koko pitkän ja kylmän talven ajan oli rintamalohkollasi niin vilkasta toimintaa, että et jaksanut kirjoittaa toista suoraan lapsillesi osoitettua kirjettä. Tämä kirjeesi on alkuperäisenä pojallasi.

Meillä muilla on vapaa isänmaa. Nimesi on punaisessa kranitissa haudallasi sekä sankari-patsaan jalustassa. Ahkeran, auttavaisen ja lempeän miehen muisto säilyy jokaisen sinut tunneen mielessä. □